

POSTANOWIENIE

Dnia 1 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Gonera

w sprawie z powództwa J. K.

przeciwko M.Spółce z o.o. w T.

o wynagrodzenie za pracę, odszkodowanie z tytułu rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków przez pracodawcę, wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy, diety, ekwiwalent za niewykorzystany urlop,

oraz z powództwa wzajemnego M. Spółki z o.o. w T.

przeciwko J. K.

o zapłatę

z udziałem interwenientów ubocznych: 1) M. J. - właściciela P. w T. i 2) P. Spółki z o.o. w T.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Spółecznych i Spraw Publicznych w dniu 1 marca 2016 r.,

skargi interwenienta ubocznego P. Spółki z o.o. w T. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Spółecznych w K.

z dnia 14 stycznia 2014r.,

1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;

2. zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego na rzecz radcy prawnego G. M. tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 24 września 2012 r. Sąd Rejonowy w T. orzekł:

W zakresie powództwa głównego J. K. przeciwko M. Spółce z o.o. reprezentowanej przez prezesa zarządu M. J., przy udziale interwenientów ubocznych: M. J. – właściciela przedsiębiorstwa P. oraz P. Spółki z o.o. reprezentowanej przez prezesa zarządu M. J.:

I. zasądził od pozwanej M. Spółki z o.o. na rzecz powoda J. K. kwoty:

- 70,05 zł brutto tytułem wynagrodzenia za pracę za październik 2008 r. z ustawowymi odsetkami od 11 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
- 448,16 zł netto tytułem wynagrodzenia za pracę za listopad 2008 r. z ustawowymi odsetkami od 11 grudnia 2008 r. do dnia zapłaty;
- 698,94 zł netto tytułem wynagrodzenia za pracę za grudzień 2008 r. z ustawowymi odsetkami od 11 stycznia 2010 r. ;
- 336,54 zł brutto tytułem wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy za okres od 10 grudnia 2008 r. do 15 grudnia 2008 r. z ustawowymi odsetkami od 11 stycznia 2010 r. do dnia zapłaty;
- 160,24 zł netto tytułem wynagrodzenia za styczeń 2009 r. z ustawowymi odsetkami od 20 stycznia 2010 r. do dnia zapłaty;
- 582,29 zł netto tytułem wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy za 13 dni stycznia 2009 r. z ustawowymi odsetkami od 20 stycznia 2010 r. do dnia zapłaty;
- 620,81 zł brutto tytułem diet za październik 2008 r. z ustawowymi odsetkami od 1 grudnia 2008 r. do dnia zapłaty;
- 616,63 zł brutto tytułem diety za listopada 2008 r. z ustawowymi odsetkami od 31 grudnia 2008 r. do dnia zapłaty;
- 882,34 zł brutto tytułem diety za grudzień 2008 r. z ustawowymi odsetkami od 31 stycznia 2009 r. do dnia zapłaty;
- 48,74 zł brutto tytułem diety z ustawowymi odsetkami od 1 marca 2009 r. do dnia zapłaty;
- 1147,60 zł tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy z ustawowymi odsetkami od 20 stycznia 2010 r. do dnia zapłaty;

- 1262,36 zł tytułem odszkodowania w związku z rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków przez pracodawcę z ustawowymi odsetkami od 20 stycznia 2010 r. do dnia zapłaty.

II. oddalił powództwo J. K. w pozostałej części.

Ponadto, Sąd Rejonowy zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.800,00 zł tytułem zastępstwa procesowego, nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 344,00 zł tytułem opłaty stosunkowej od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony z mocy ustawy, oraz kwotę 1.011,00 zł tytułem zwrotu kosztów opinii biegłego sądowego, i nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności w punkcie pierwszym do kwoty 1.200,00 zł.

W zakresie powództwa wzajemnego M. Spółki z o.o. przeciwko J. K. przy udziale interwenientów ubocznych: M. J. – właściciela przedsiębiorstwa P. oraz P. z o.o. Sąd Rejonowy:

I. zasądził od pozwanego wzajemnego J. K. na rzecz powódki wzajemnej M. Spółki z o.o. kwoty:

- 2.000,00 zł z ustawowymi odsetkami od 1 marca 2009 r. do dnia zapłaty;
- 278,99 zł z ustawowymi odsetkami od 1 marca 2009 r. do dnia zapłaty

II. oddalił powództwo wzajemne w pozostałej części.

Dodatkowo, Sąd zasądził od pozwanego wzajemnego na rzecz powódki wzajemnej kwotę 30,00 zł tytułem kosztów procesu oraz nakazał pobrać od pozwanego wzajemnego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 84,00 zł tytułem opłaty stosunkowej oraz kwotę 1.011,00 zł tytułem zwrotu kosztów opinii sądowej.

Od powyższego wyroku apelację złożył między innymi interwenient uboczny P. Spółka z o.o., zaskarżając wyrok Sądu Rejonowego w całości. Wniósł o jego uchylenie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu z powodu nieważności postępowania. W uzasadnieniu zarzutu nieważności postępowania apelujący podniósł, że od chwili zmiany sędziego referenta interwenient uboczny nie był informowany o czynnościach procesowych, nie otrzymał odpisów pism procesowych, odpisów orzeczeń oraz nie powiadomiono go o terminie rozpraw.

Wyrok Sądu Rejonowego zaskarżyły także same strony.

Rozpoznając apelację interwenienta ubocznego P. Spółki z o.o., Sąd Okręgowy wyraził pogląd, że brak zawiadomienia interwenienta o terminie rozpraw niewątpliwie stanowił uchybienie procesowe, ale uchybienie to nie prowadziło do nieważności postępowania, skoro art. 379 pkt 5 k.p.c. stanowi o pozbawieniu strony możliwości obrony swych praw, a interwenient uboczny nie posiada statusu strony. Tym samym Sąd uznał zarzuty apelacji interwenienta ubocznego P. Spółki z o.o. za niezasadne.

Ostatecznie, wyrokiem z 14 stycznia 2014 r. Sąd Okręgowy:

1. odrzucił apelację pozwanego-powoda wzajemnego i interwenientów ubocznych w części dotyczącej powództwa wzajemnego ponad kwotę 1.685,60 zł;
2. z apelacji powoda-pozwanego wzajemnego: zmienił zaskarżony wyrok w zakresie powództwa głównego w ten sposób, że w miejsce orzeczonej kwoty 620,81 zł brutto zasądził kwotę 633,88 zł netto oraz w zakresie powództwa wzajemnego w ten sposób, że uchylił zasądzoną tam kwotę 1.011,00 zł;
3. oddalił apelację powoda-pozwanego wzajemnego w pozostałej części;
4. z apelacji pozwanego-powoda wzajemnego oraz interwenientów ubocznych: zmienił zaskarżony wyrok w zakresie powództwa głównego w ten sposób, że w miejsce orzeczonej kwoty 1.262,36 zł zasądził kwotę 650,00 zł, oddalając powództwo główne w pozostałym zakresie oraz zmienił zaskarżony wyrok w części dotyczącej kosztów postępowania w ten sposób, że w miejsce orzeczonej kwoty 1.800,00 zł zasądził od pozwanego-powoda wzajemnego na rzecz powoda-pozwanego wzajemnego kwotę 1.044,00 zł oraz w ten sposób, że w miejsce kwoty 344,00 zł nakazał pobrać kwotę 314,00 zł;
5. z apelacji pozwanego-powoda wzajemnego: zmienił wyrok w zakresie powództwa wzajemnego w ten sposób, że zasądził od powoda-pozwanego wzajemnego na rzecz pozwanego-powoda wzajemnego kwotę 1.685,60 zł z ustawowymi odsetkami od 1 marca 2009 r., oddalając powództwo wzajemne w pozostałej części;
6. oddalił apelacje pozwanego-powoda wzajemnego oraz interwenientów ubocznych w pozostałej części;

7. zasądził od powoda-pozwanego wzajemnego na rzecz pozwanego-powoda wzajemnego kwotę 30,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

Od orzeczenia Sądu Okręgowego z 14 stycznia 2014 r., skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku wniósł interwenient uboczny P. Spółka z o.o.

Skargę argumentowano wydaniem zaskarżonego wyroku z naruszeniem podstawowych zasad porządku prawnego dotyczącego uczestnictwa w procesie interwenienta ubocznego oraz doręczania mu wszelkich zawiadomień i orzeczeń, ponadto wydaniem wyroku z naruszeniem podstawowej zasady postępowania cywilnego dotyczącej udziału strony w procesie.

Wyrok został zaskarżony w części, tj. „w zakresie szkody poniesionej przez interwenienta ubocznego w wysokości 1.803 zł”.

Skargę oparto na naruszeniu prawa procesowego przez niezastosowanie art. 80 k.p.c., co polegało na przyjęciu, że doręczanie wszelkiej korespondencji oraz orzeczeń interwenientowi ubocznemu nie jest konieczne, a tym samym pominięciu w procesie interwenienta ubocznego, co stanowi podstawę nieważności postępowania. Tymczasem, zdaniem skarżącego, należało bezwzględnie zastosować art. 80 k.p.c. i doręczać interwenientowi wszelką korespondencję, włącznie z zawiadomieniem o terminach rozpraw, oraz doręczać odpisy orzeczeń.

Skarżący zarzucił, że skutkiem opisanego powyższej naruszenia prawa jest niezgodność zaskarżonego wyroku z art. 80, 131-142, 149 § 2, 327 § 2, 343 oraz 357 § 2 k.p.c., a także art. 45 ust. 1 Konstytucji RP.

Wyrok Sądu Okręgowego został zaskarżony w części, tj. „w zakresie szkody poniesionej przez interwenienta ubocznego w wysokości 1.803 zł”. Uprawdopodobniając wyrządzenie szkody, spowodowanej wydaniem zaskarżonego wyroku, skarżący przedstawił dowody: a) pismo pozwanej M. Spółki z o.o. z 8 grudnia 2014 r. skierowane do interwenienta ubocznego oraz b) wyrok Sądu Okręgowego z 14 stycznia 2014 r.

Skarżący stwierdził, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Ostatecznie skarżący wniósł o stwierdzenie, że prawomocny wyrok Sądu Okręgowego z 14 stycznia 2014 r. jest niezgodny z art. 80 k.p.c. oraz art. 45 ust. 1 Konstytucji RP oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz interwenienta ubocznego kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁹ k.p.c. Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, jeżeli skarga jest oczywiście bezzasadna. Skarga wniesiona w rozpoznawanej sprawie jest w oczywisty sposób bezzasadna.

Bezzasadność skargi jest oczywista wówczas, gdy już z jej treści, bez głębszej analizy i juredycznych dociekań, wynika, że nie zostałaby uwzględniona, czyli Sąd Najwyższy z pewnością oddaliłby ją, gdyby została przyjęta do rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 13 października 2011 r., II BP 10/11 r.; z 26 sierpnia 2008 r., III BP 3/08, OSNP 2010 nr 1-2, poz. 13). Oceny, czy skarga jest „oczywiście bezzasadna”, należy dokonywać w powiązaniu z pojęciem „niezgodności orzeczenia z prawem” (art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 6 k.p.c.). Orzeczenie niezgodne z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. to orzeczenie, które jest sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 12 maja 2010 r., I BP 2/10, LEX nr 1515190). W sytuacji, gdy z bezpośredniego oglądu sprawy wynika, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia byłaby oddalona, trzeba przyjąć, że jest ona oczywiście bezzasadna w rozumieniu 424⁹ k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 22 sierpnia 2013 r., II BP 5/13, LEX nr 1555402; z 26 sierpnia 2008 r., III BP 3/08, OSNP 2010 nr 1-2, poz. 13).

1. Skarga interwenienta ubocznego o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest oczywiście bezzasadna, ponieważ powołaną przez skarżącego podstawę skargi, obejmującą naruszenie wyłącznie przepisów

postępowania (art. 80, art. 131-142, art. 149 § 2, art. 327 § 2, art. 343 oraz 357 § 2 k.p.c.), uznać należy za nieadekwatną w przypadku skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku, czyli orzeczenia rozstrzygającego sprawę co do istoty. Wyrok sądu, rozstrzygający o materialnoprawnych roszczeniach stron, nie może być niezgodny z przepisami postępowania dotyczącymi doręczeń pism sądowych (w tym zawiadomień o posiedzeniach sądu, w szczególności o rozprawach, oraz odpisów orzeczeń sądu wydanych na posiedzeniach niejawnych). Przepisy o doręczeniach w najmniejszym stopniu nie stanowiły podstawy prawnej wydania zaskarżonego wyroku. Jednocześnie skarżący nie wykazał, aby kwestionowane naruszenia prawa procesowego wpłynęły na treść rozstrzygnięcia.

Wyrok sądu może być niezgodny z przepisami prawa materialnego, które stanowiły podstawę materialnoprawną jego wydania (rozstrzygnięcia o roszczeniach powoda). Z przepisami postępowania może być natomiast niezgodne orzeczenie sądu wydane w kwestiach formalnych (np. postanowienie o umorzeniu postępowania albo o odrzuceniu pozwu). W skardze na bezprawność wniesionej w rozpoznawanej sprawie nie powołano ani jednego przepisu prawa materialnego (stanowiącego podstawę materialnoprawną zaskarżonego wyroku), z którym kwestionowane orzeczenia miałyby być niezgodne. Nie jest takim przepisem art. 45 ust. 1 Konstytucji, ponieważ nie stanowił on podstawy materialnoprawnej rozstrzygnięcia sądu zawartego w zaskarżonym wyroku.

Podstawą skargi na bezprawność (art. 424⁴ k.p.c.) mogą być przyczyny (wadliwości prawne), które spowodowały wydanie wyroku niezgodnego z prawem. Mogą to być zarówno przyczyny z dziedziny prawa materialnego, jak i z dziedziny prawa procesowego, z tym zastrzeżeniem, że w wypadku przyczyn procesowych zostały wyłączone naruszenia dotyczące ustalania stanu faktycznego oraz oceny dowodów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2005 r., III BP 2/05, OSNP 2006, nr 3-4, poz. 53). Naruszenie prawa procesowego może – chociaż nie musi – doprowadzić do wydania wyroku niezgodnego z prawem. Wymaga to od skarżącego wykazania w skardze na bezprawność, w jaki sposób uchybienia przepisom postępowania wpłynęły na treść rozstrzygnięcia i doprowadziły do tego, że zaskarżony wyrok jest niezgodny z prawem materialnym (tymi przepisami prawa

materialnego, na podstawie których sąd oceniał zasadność roszczeń powoda). Skarga wniesiona przez interwenienta ubocznego takiego wyводу nie zawiera.

Należy ponadto podkreślić, że o ile podstawą skargi kasacyjnej mogą być naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienia takie mogły mieć istotny wpływ na wynik sprawy, o tyle w wypadku skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia chodzi o uchybienia, które spowodowały niezgodność wyroku z prawem. Skargę kasacyjną zatem uzasadnia wskazanie takiego uchybienia, które nie tylko wpłynęło na wynik sprawy, lecz także mogło mieć taki wpływ, choć niekoniecznie został on stwierdzony i wykazany. W przypadku skargi na bezprawność przedstawienie takiego wyводу nie jest wystarczające; skarżący musi nie tylko wytknąć konkretne uchybienie procesowe, lecz także wykazać, że spowodowało ono – a nie tylko mogło spowodować – niezgodność wyroku z prawem (por. wyrok Sądu Najwyższego z 9 października 2006 r., II BP 8/06, OSNP 2007, nr 19-20, poz. 275). Takiej argumentacji prawnej skarga na bezprawność wniesiona w rozpoznawanej sprawie nie przedstawia. Zgodnie z art. 424⁴ k.p.c., skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia można oprzeć na podstawie naruszeń prawa materialnego lub przepisów postępowania, które spowodowały niezgodność orzeczenia z prawem. Nie chodzi więc o jakiegokolwiek naruszenie prawa (procesowego, materialnego) w toku postępowania czy przy wydaniu orzeczenia, ale o naruszenie prawa, które doprowadziło do wydania orzeczenia niezgodnego z prawem. Według art. 424¹¹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy oddala bowiem skargę w razie braku podstawy do stwierdzenia, że zaskarżone orzeczenie jest niezgodne z prawem, w tym, gdy mimo błędnego uzasadnienia, odpowiada prawu (art. 398¹⁴ w związku z art. 424¹² k.p.c.).

Podstawę naruszenia przepisów postępowania może stanowić m.in. zarzut nieważności. W przeciwieństwie do postępowania kasacyjnego i apelacyjnego Sąd Najwyższy, rozpatrujący skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem, nie może brać z urzędu pod rozwagę nieważności postępowania (wobec wyczerpującej regulacji art. 424¹⁰ przepis art. 398¹³ § 1 k.p.c. nie znajdzie zastosowania). Jednocześnie, nawet przy zarzucie nieważności postępowania, konieczne jest wykazanie przez skarżącego, że poważne uchybienia proceduralne, które

doprowadziły do nieważności postępowania, miały również wpływ na merytoryczną treść zaskarżonego wyroku.

Porównanie art. 424⁴ z art. 424⁵ § 1 pkt 2 i 3 k.p.c. dowodzi, że ustawodawca oddzielił podstawy skargi, a więc także przepisy składające się na ich uzasadnienie, od przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Nie wszystkie wady postępowania poprzedzającego wydanie skarżonego wyroku, podnoszone w ramach obu podstaw, powodują niezgodność orzeczenia z prawem, a jeśli tak się dzieje, to przepisy wskazane jako naruszone w ramach podstaw nie muszą być – i często nie są – tożsame z przepisami (przepisem), z którymi wyrok jest niezgodny. Niezgodność wyroku z prawem polega na kolizji z przepisem prawa materialnego, który leżał u podłoża rozstrzygnięcia, jedynie niezgodność z prawem orzeczeń tzw. formalnych, kończących postępowanie (obecnie niepodlegających skardze, ale mogących powodować odpowiedzialność państwa – art. 424^{1b} k.p.c.) dotyczy przepisów prawa procesowego. Podstawą skargi (art. 424⁴ k.p.c.) może być na przykład wyłącznie nieważność postępowania jako kwalifikowany skutek naruszenia przepisów postępowania, co nie oznacza automatycznie, że wyrok wydany w wyniku tego postępowania jest niezgodny z tymi – powodującymi nieważność – przepisami prawa procesowego; przepisem, z którym wyrok jest wówczas niezgodny (jeżeli rzeczywiście taki skutek nastąpi), jest przepis prawa materialnego leżący u podłoża osądzanego stosunku materialnoprawnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 30 września 2008 r., III CNP 50/08, OSNC-ZD 2009, nr B, poz. 59).

2. Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z 14 stycznia 2014 r., jest oczywiście bezzasadna także z innych przyczyn. Skarżący twierdzi w niej, że na pewnym etapie postępowania przez Sądem Rejonowym (po zmianie sędziego referenta) interwenient uboczny nie był informowany o terminach rozpraw, zapadłych orzeczeniach oraz nie otrzymał uzasadnienia wyroku Sądu pierwszej instancji. Nie podaje przy tym ani jednego przykładu posiedzenia Sądu Rejonowego (rozprawy przed tym Sądem), o której nie została zawiadomiona P. Spółka z o.o. Nie podaje ani jednego przykładu orzeczenia Sądu Rejonowego wydanego na posiedzeniu niejawnym, które nie zostało doręczone skarżącej P. Spółce z o.o. jako interwenientowi ubocznemu.

Wyrok Sądu Rejonowego został interwenientowi ostatecznie doręczony, co pozwoliło mu wnieść apelację od tego orzeczenia. W ostatniej rozprawie przed Sądem Rejonowym, poprzedzającej wydanie wyroku przez ten Sąd, czyli na rozprawie z 10 września 2012 r., uczestniczył M. J. jako prezes pozwanej-powódki wzajemnej M. Spółki z o.o., jako interwenient uboczny M. J.– właściciel P. oraz jako prezes interwenienta ubocznego P. z o.o. Podobnie w rozprawach przed Sądem Okręgowym, z 10 grudnia 2013 r. i z 14 stycznia 2014 r., poprzedzającej wydanie zaskarżonego wyroku z 14 stycznia 2014 r., brał udział M. J. – „za pozwanego i interwenientów ubocznych” (k. 1067 v, k. 1083 v), a P. Spółka z o.o. była o tych rozprawach zawiadamiana (k. 1065). Oznacza to, że przed Sądem Okręgowym nie doszło do naruszenia przepisów postępowania wskazywanych w ramach podstaw skargi (art. 80, art. 131-142, art. 149 § 2, art. 327 § 2, art. 343 oraz 357 § 2 k.p.c.).

Nie jest jednocześnie możliwa w ramach skargi na bezprawność wniesionej w rozpoznawanej sprawie kontrola wyroku Sądu Rejonowego, skoro interwenient uboczny wniósł apelację od wyroku Sądu pierwszej instancji i została ona merytorycznie rozpoznana. Zgodnie z art. 424¹ k.p.c. można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. W wyjątkowych wypadkach, gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela, można także żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu pierwszej lub drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, chyba że jest możliwa zmiana lub uchylenie wyroku w drodze innych przysługujących stronie środków prawnych. Interwenient uboczny skorzystał z przysługujących mu środków prawnych i zaskarżył apelacją wyrok Sądu Rejonowego, apelacja ta została merytorycznie rozpoznana, była możliwa zmiana zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego i do takiej zmiany doszło w postępowaniu apelacyjnym, a zatem na obecnym etapie skarżący nie może już kwestionować ewentualnych naruszeń prawa procesowego przez Sąd Rejonowy, nawet jeżeli miały miejsce. Ponadto w

skardze na bezprawność wyroku Sądu Okręgowego nie wykazano w jakikolwiek sposób, jaki wpływ na wyrok tego Sądu miały ewentualne naruszenia prawa procesowego przez Sąd Rejonowy.

W sytuacji, gdy z bezpośredniego oglądu sprawy wynika, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia byłaby oddalona, należy przyjąć, że jest ona oczywiście bezzasadna w rozumieniu 424⁹ k.p.c.

Z tych względów na zasadzie art. 424⁹ k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r poz. 490 ze zm.).

kc